

* * *

Я широко йшов, і
моя ойкумена
лилася на мене,
лилася на мене.

Та кожного кроку
навколишнє суще
ставало все вужче,
ставало все вужче.

Аж поки не стала
моя ойкуменка —
Олег Романенко,
Олег Романенко.

* * *

Тебе дуже, дуже, дуже тебе нема.
Тебе, говорячи по-простому, хуйма.

Ані крапельчика від тебе, ані шматочечка.
О серденько твоє, о волоссячко, о очечки!

Немає тебе, красивої, із вавкою на губі.
А десь пташечки твох-твох тобі, машиньки тобі бі-бі.

Немає тебе, ухтишної, безмежної для кохання, яка
пробуджуєш у мені стояка із силою держака.

Прости мене, прости мене, прости мене, прости ме',
що торкнувся тебе руками пустими.

Просто вони ж лише на вигляд пусті,
на вигляд прості, а насправді товсті.

Можуть укутати тебе, ніби тепла вовна,
можуть горішків принести пригорщу повну,

займуть години твої опівнічні совині,
закружляють, залюблять у сніговинні,

у бризках сонячних, у жасмині, у конфеті.
Від тебе тепло й лоскотно в животі.

Ти ніби квітка чаю, і всі губи твої — пелюстки.
Від тебе стають незламними мої кістки.

Прийди до мене, дай волю моїм рукам,
sweetheart come, sweetheart come, sweetheart come.

Торкнися своєю рукою моєї руки.
Торкнися своєю щокою моєї щоки.

Торкнися своєю губою моєї губи.
Торкнися всією собою — і полюби.

* * *

встань і іди
встань і іди
говорить мені будильник
голосом ісуса
встань і іди

адже життя твоє як у кішки —
усього дев'ять томів
увесь цей час ти жив його як умів
та уяви якщо зараз вже восьмий том
а ти пливеш по життю догори животом
вмикай свої очі принаймні вряди-годи
підводься і йди

встань і іди
говорить мені будильник
голосом ісуса
рибу свою лови, позбудься своєї млявї
ти лежиш на подушці головою і гниєш з голови
і сил і безмежжя твого краї
як ти вже збагнув не такі уже й і,
і все що ти бачиш довкіл —

то знамення близької труби
встань і роби

встань і іди
встань і іди
нагодуй свої голоди
допоки ти спиш, очі твої сліпі
а ти ж весь світ вертіти хотів на своїй стопі
підйом, дорогий,
пі-пі-пі
пі-пі-пі
пі-пі-пі

* * *

там куди ти завжди зникаєш,
сказала моя кохана,
уже сьома ранку
я знаю що ти не можеш
забрати мене з собою
ми маємо лише пів години
перш ніж нас розлучить те
що в твоєму світі
називається будильником
тож захопи
обережок моїх обіймів
набери в легені
пахощів мого кохання
сховай у роті
мої цілунки
можливо хоч це
тобі дозволять узяти з собою
на той світ

* * *

Якби я був прекрасний, як брильянтове кольє,
як діамант блискучий у тьмяній людві,
я би груди твої, про які оптиміст говорить,
що вони наполовину є,
підкорював ніби гори, кожному не менш ніж години дві.

Якби я мав лінії долі долонні безкраї, як лінії узбереж,
я би торкав тебе ними, загортав би у їхню млость,
я чекав би, коли ти мене у відповідь забереш
у рай, де я зміг би набрати повні жмені твоїх волость.

Якби я мав у собі прекрасного бодай щось,
бодай нижню губу,
руку могутню і пальці, що вміють робити що хоч,
я би кохав тебе ними двадцять разів на добу,
не зводячи погляду з твоїх неймовірних оч.

Якби я не мав в голові отих думок-калік,
а думку мав гостру, гострішу, ніж ніж,
я би тебе, ніби туман, усю обволік
і став би володарем грудей твоїх вершин і підніж.

* * *

Дзвінкі поверхівки,
багато,
ніби бетонне цунамі,
рухоме, як із черв'яків коливо,
важке, ніби холодне олово,
що має так само холодний намір
вирвати з мене останнє слово.
Смерть
стоїть над масивом,
жду,
коли дасть коси.
Та замість хреста
тичу пальці буквою V.
Вона:
Боїшся припинитися? Та не сци!
Скільки вмирало вже всіх,
і нічого, живі.
Вона:
О, та у тебе тут іще справи є? Оує!
Хоча в світлій твоїй голові
вже темно...

То зроби щось корисне,
винеси смітіє,
зізнайся кому-небудь,
крім мене,
мовляв, жу тем.
Голову втур у вир
цієї річки,
в її бурхливій бурхвилі.
Вір —
і перед тобою розведуть
навіть міст Патон.
Це велике тепло тебе справді
вилікує.

Вкохайся у когось, ніби залізо в бетон.

* * *

найчорніші хащі то хащі думок
де щостежини все глибше і глибше
де щодерева темніше й темніше
де щокуща все менш помічаєш
як під ногами світлішає
та сама стежина-думка
що нею ти ходив до коханої
бо усі стежки вели до неї
та сама стежина-думка
на яку вже не можеш ступити
і піти у правильному напрямку
і вийти на світло

* * *

Тільце моєньке,
на ймення Олег,
носить одне з най-
об'ємніших ег,
кожен якого
душевний геном
вщерт і по вінця
набитий лайном,
фразами типу:
«Мрійливий ти наш,
хочеш кохати —
іди і їбаш».
Я би хотів би,
щоб фразу би цю б,
кожен, хто вивив,
умить закоцюб.
Хто показав це
словесне кия?
Я говорив це?
Та хто такий я!
Хто замахнув був
словесний цей кий?

Я говорив це?
Та хто я такий!..
...Его, якому
нестерпно і чо'сь
страшно страшенно,
немов воно хтось.

* * *

якби всі ці сторіччя
які я на тебе чекав
ти не стриглась ні разу
колись на одній із вулиць
я б нарешті помітив
кінчик твоєї коси
і пішов би уздовж неї
і вона привела би мене
до тебе

* * *

певний час я уже жив але ще не знав що живу
коли вперше розплющив зовнішні очі
я побачив як їду в тролейбусі і дядько якийсь
звертається до мене й ласкаво запрошує в життя
каже знаєш на що воно схоже щоб ти одразу зрозумів
воно схоже на акумулятор в іграшковій машинці:
поки той теплить у собі електрику іграшка їде
але рано чи пізно акумулятор віддає себе всього
так і життя

минуло немало тролейбусів
до того як я спитав у друга
на що йому схоже життя
він сказав що воно йому
нагадує наповнений бензобак:
поки там плескається паливо
машина їде у своїх справах
ти ж пам'ятаєш Сеника?
може чув пару місяців тому
у нього закінчився бензин

життя це моя
крапельниця
сказав мені
сусід
по палаті
і коли
не буде кому
заправити
наступну
то життя
припиниться

* * *

Шкіра твоя новісінька і сира.
А в мене діра в бюджеті.
Я вчора гроші останні просрав
у платному туалеті.
Ти щойно розпакована, ти свіжина.
Я тіла твого живої ваги хотів купити.
Але сталася довбана обана:
я прокинувся, а на душі — копито.

Невдала спроба пробудження

Віч її і її вій
композиція магічна,
хай у функції кривій
буде втілена графічно.
А її пряме слівце,
а її відбійне серце —
хай на куценьке кінце
перетворить режисер це.

Хай ці сутності її
десь існують попри мене.

Як шкідоту, отруї
їх, вкорінених у вени.
Не вертай мене в старе,
я ж від страху там усцюся,
обернуся на пюре,
порятуй мене, Ісуся.

Бо життя — це довб і довб.
Як безвихідь. Тільки вірю:
вихідь є, і я пішов б,
якби викинув ці гирі,
якби скоїв цей жбурок,
цю прострільну передачу...
Та підкорююся, ОК,
нурю голову і бачу:
руці ці в моїй руці,
ластовиннячкові цятки...

В куцім цім кінця кінці
я маленьке куценятко.

* * *

Ніби коли мене на зупинці мало не зарізав якийсь чувило,
ніби коли мене машина, задкуючи, мало не задавила,
ніби коли мене на селі мало не нахромали на вила,
ніби коли мене там само мало не пустили на мило.

Ніби коли я пролазив під товарняком,
ніби коли у пристойному товаристві я ставав їбаньком,
ніби коли я писав вірші без рим і ком,
ніби коли світ повернувся до мене своїм гапликом.

Кохання — це ніби металевий гачок,
на якому апетитно смикається черв'ячок,
якого заковтує довірливий новачок,
а потім всихає, ніби морський бичок.

А ми вже дорослі і не такі дітлахи,
як ті, що приходять сюди на свої ризики і страхи.
Ми краще і далі пихтітимем від пихи,
як божі лохи.

* * *

Гордий був верблюд, бо його горби
гостро росли угору, ніби гриби.

Проніс верблюд свій природний дар
крізь сотні країн, крізь сотні Сахар,

крізь тисячі кілометрів, крізь тисячі брам —
скрізь можна пройти, завдячуючи горбам.

І лиш крізь одне — крізь голкове вушко —
не зміг верблюд пройти самотужки.

Він, звісно, міг би й крізь вушко пройти, якби
не такі великі були у нього горби.

Засмутився верблюд і вирішив так піти,
щоб лилися із нього десяті поти,

щоб сказати вушку: «Дивися, мої горби
сохнуть із кожним кроком, ніби гриби.

Дивися, дивися, їх більше нема.
Я щойно попрощався із обома.

Обидва зіщулились від мандрів і спекооти.
Чи зараз я годен крізь тебе пройти?»

«Здулись горби твої, але все ще жирні твої боки.
При спробі пройти крізь мене це може датися узнаки».

Кинув верблюд боки свої до копит:
«Тепер я ще менший, ніж мій теперішній апетит».

Сказало вушко: «Велика, а чи мала –
жодна тілесна істота крізь мене ще не пройшла.

Кинь, верблюде, тіло своє на піски,
нехай двоногі пустять його на паски,

нехай воно буде їм питво і хліб,
нехай вони протягнуть на ньому ще кілька діб».

Кинув верблюд тіло своє, де й боки.
«Ми ж нормальні верблюди, а не якісь бики...

Я так тяжко до тебе це тіло пер.
Чи ладен пройти я крізь тебе тепер?»

«Не жени, верблюде, у твоїй голові
ще лишаються об'ємисті складові:

відчуття того, що ти корабель
усіх можливих на світі пустель;

зневага до двоногих, які у Сахарах — нулі;
думка про те, що весь світ — то прилизане Сомалі;

крики твої, твої вибрики, жуйки, плювки;
інші твої великі й малі боки».

«Стривай, — закричав верблюд, — ти перетинаєш межу!
Зараз ти попросиш і решту мого багажу!

Пам'ять про кожен мій щем, кожен мій видих і вдих;
кожну з моїх сімнадцяти верблюдих;

росу на колючках, моє ріднесеньке верблюжа,
котре караван зі мною завжди у похід проводить;

яблуко, яким мене пригостив блідошкірий пан;
моя перша мета, мій перший крок, мій перший бархан;

першу поїздку мою на фестиваль у Дубай...
Хочеш усе це? Чорт, забирай!»

Кинув верблюду усе це і — анібровк.
Ніби гордість свою у пісок утовк.

«Справді, ти менший тепер, ніж найменше воша.
Але все ще занадто велика у тебе душа.

Кинь свою душу на вітер і розпорош.
Душа — то найтяжча із твоїх нош».

Кинув верблюду душу свою на вітри.
І вітри — візьми її і зітри.

* * *

За усе уже подбато.
Майже все вже відбулось.
Залишилося зібрати
урожай її волось.

Все здобуто і відчуто.
Ніц не прошено на біс.
Лиш лишилося вдихнути
аромат її воліс.

Майже все вже відбулося.
В невідомій стороні
десь росте її волосся,
кажуть, сіяне мені.